

1079

HET
VERLOST
VERLANGEN

DOOR
J. J. DE STOPPELAAR

D

9

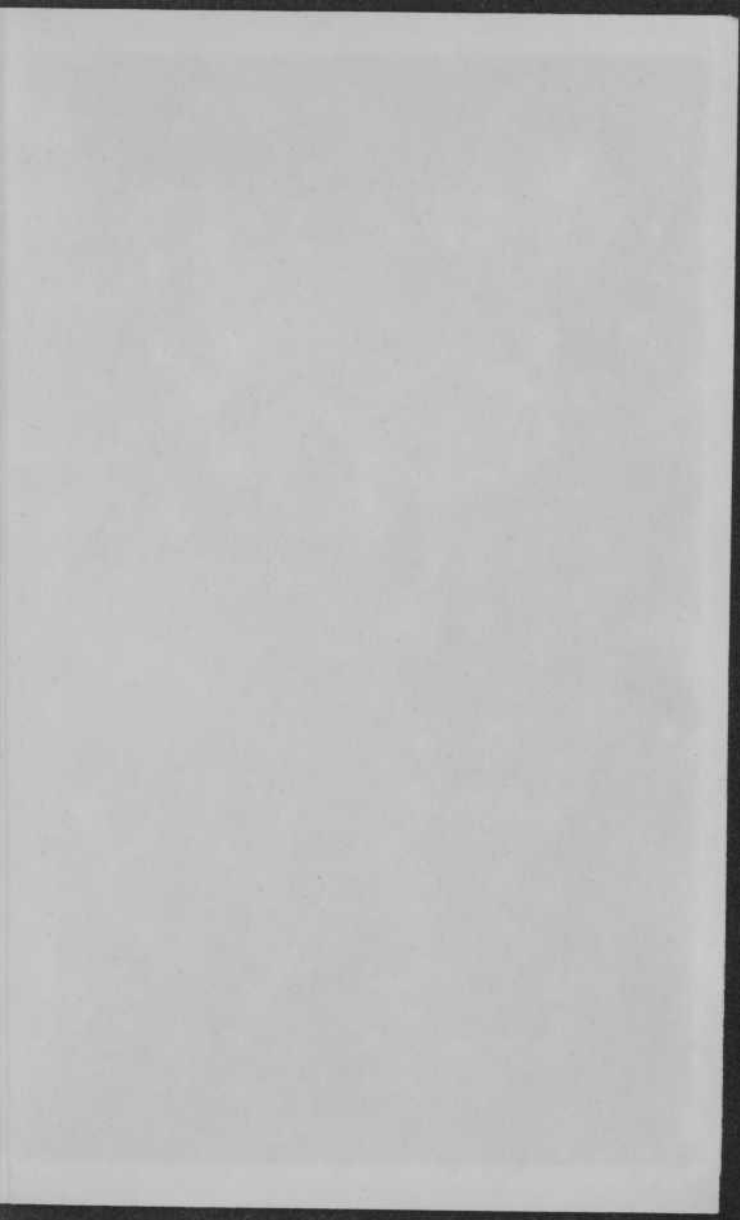
1079

Dg

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

0228 0771

HET VERLOST VERLANGEN

HET VERLOST
VERLANGEN

GENEESKUNDE A. DEEN ANTWERPEN

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

491849.

J. J. DE STOPPELAAR

HET VERLOST
VERLANGEN

UITGEVERIJ C. A. MEES, SANTPOORT

1930

HET VERLOST
VERLANGEN

UITGEVERIJ G. A. MEER EN ZONNEN
1894

TERUG IN 1919

voor P. N. van Eyck

— „Te ver van huis heeft u wellicht verrast
De nacht; zoo ja, wees mijn begeerde gast”. —
Hij fluisterde: „Zóó huivringwekkend ver
Van huis als gindsche wankelende ster” . . .

TROPENNACHT

Wee mij, als langs de nachtelijke portalen
Geheimenissen sluipen naar mijn deur,
Als aan mijn venster zwoele bloemengeur
Zich mengt met damp uit nachtelijke schalen,
Als donkere oogen in den donker stralen.

O, manestrallen om de doode rozen,
Zoo zwaar van dauw en van te maatloos geuren:
Hoe kunnen toch de takken dit nog beuren,
Dit hopelooze,
Dit hopelooze

EEN STER REES

Verlangens loerden uit hun hollen,
Als oogen fonklend van ontberren.
Waarom, waarom gleed zij bezijden
In de schaduw van het verleiden
En glimlachte van begeeren?

Toen zag ik reiken uit de broze,
Uit de ijle maanschemeringen,
Zilvren handen, die haar zacht omringen . . .
O, hoe geurden de seringgen,
O, hoe geurden de jasmijnen . . .
En een ster rees!

KLAGEN

Woorden zijn machteloos en de verslagen
Verlangens zijn als vogels, die hun klagen
Hoog boven de neveln van de aarde dragen.

EEN VROUW

(Tjepering)

Hoe moet ik u noemen?
Met de naam van witte bloemen
Die de nachten veroveren
Met geuren, die vloeien
Uit den donkeren flonker der looveren
Waar witte gardenia's bloeien?

EINDLOOS VERLANGEN

Glans van juweelen ligt soms lang te kwijnen,
Eer dat een koningskind haar leden tooit
Met parelsnoer en keten van robijnen,
Omdat het bruidskleed voor haar voeten plooit:

Eindloos verlangen in de diepste schreinen.

*Aan vliegofficier X, a/b Insulinde 1924,
met bestemming Bagdad.*

Ik vond van den in 't woud gevelden boom
Eén splinter en herkende aan nerve en vore
De deugd van 't hout en het aroom der vrucht.

Eén veder vond ik uit de snelle vlucht
Gevallen van een vogel en ik wist zijn lied.

Dichter! Ik las van uwe liedren niet
Dan van één lied één regel uitverkoren
En zie, nu ken ik u en droom úw droom.

EERSTE REGEN

Een vogel staakt een flauw begonnen toon.
Een ijle vlaag gilt door verkorste toppen,
Totdat de bloesem valt en uit den kroon
De lauwe wind speelt met de doode doppen.

En in de nacht vallen verbraste droppen,
Wasschend de wereld tot den einder schoon.

HET DONKERE WATER

De lippen vormen een liefkozend woord;
En de oogen schouwen 't donkre meer der ziel,
En zien ontroerd wat naar die diepten viel:
Een rozenblad, het drijft er blozig voort;
En zien de maanbloem spieglen en de sterren
En 't eigen beeld weerkaatst: 't bedrog is teeder.

Maar wat de donkre wateren versperren,
Zij zien het niet; dät zonk ten bodem neder.

DER ZOETE BLOESEM

O, om in liefdes fijne zenuwhanden
Een smalle pols te vangen en te streelen:
Hier klopt het bloed, dat 't zoete lijf doet branden
En oogen glanzen onder loome scheelen.

O, om met liefdes zeeke vingertoppen
Een harteklop te zoeken in haar woning;
Zóó vindt de bij langs teere bloesemknoppen
Der zoete blóesem diepverscholen honing.

DE TROUWELOOZE

Haar wangen bleekten en haar huivermond
Vroeg heesch: „Bij welke geur hebt gij gerust,
En welke gloed heeft u den mond gekust?”

Ik zag haar aan en sprak: „Eén enkle stond
Heb ik, o vrouw, in 't paradijs geloofd:
Van rooden mond mocht ik de vlam bewaren
Toen ik der roos haar bloesem had ontroofd:
O, dauw en geur hangt nog in mijne haren . . .”

EEN ZWERVER, HEER!

Hoe menigmaal heb ik mijn lamp ontstoken
En wachtend aan mijn open deur vertoefd. —
Te vele sterren Gods zijn doorgebroken
Dan dat een zwerver dit klein licht behoeft.

Maar wolken rijzen en de kimmen duistren:
Schenk olie bij, hoe gulzig is de vlam. —
Een dienaar nadert, 'k hoor de woorden fluistren:
„Een zwerver, heer, die om een schuilplaats kwam”.

SOMEWHERE IN JAVA

Zie, aan mijn venster hangt violet de bloem
Der nacht, de honingmaan in 't hart; daar zong
Een zware hommel middenin gezoem:
Ergens in 't donker sloeg een hand de gong.

Dan droppelt over alle loovers regen;
Een zachte wijs is nachtwaarts uitgelopen.
Een zoete bloemsmak wolkt de lippen tegen:
Jasmijn en rozen berstten geurend open . . .

HYBIAN ROSAE

Zocht ge aan den weg, waarlangs het marktvolk keert?
Misschien, dat gij in 't grijze bermstof vindt
De teeré bloem, die voor een uur begeerd,
De weeke vorm had van een vrouwenmond . . .

ALS GIJ ZIJT HEENGEGAAN EN LANG
DAARNA

Toen zonk zij needrig bij mijn voeten neer;
Haar haarwring geurde van één enkle roos:
„Geef mij de wijsheid uwer lippen, heer,
Al mijn verlangens bleven machteloos,
En al mijn woorden duizendmaal herkoren,
Zoet als de honingsmaak, zacht als fluweel,
Of scherp als netelkruid en schampre doren,
Zij baatten niet, niets viel mijn hart ten deel”.

Ik boog mij over tot haar schoon gelaat
En sprak: „Vrouw, in de nestwring uwer haren
Bergt gij de bloem, die u haar geur afstaat.
Welriekend blijft mijn huis die rook bewaren
Als gij zijt heengegaan en lang daarna . . .”

Toen rees zij op en zei: „Heer, ik versta . . .”

DOE ALS DE DUIF

Al wat uw mond zich ook tot laafnis riep:
— Wat nu het minst is, is u straks het meest —
Het water van de bron, de wijn van 't feest . . .
Doe als de duif, drink lang, drink lang en diep.

EEN VROUW ZEI:

De bij zong aan de roode bloemenmond:
„O, laat mij nederzinken tot uw hart,
Uw honing is mijn spijs”.

Man, die uw vingers in mijn haar verwart,
Weet gij het antwoord, dat de bloesem vond?
„O, iedere bloem is prijs . . .”

AMOUR, AMOUR . . .

Hij vroeg: „Zal ik u geven al de glans
Van vlinderwieken en robijnenkrans
Rood als het morgenrood: de dauw der rozen?”

Zij antwoordde: „Zie, poedergoud en dauw
Duren één uchtenduur; hoe lang de rouw
Dat ik het ben, die gij hebt uitgekozen?”

Hij vroeg: „Zal ik u geven zwaar sameet
En gouden loovers voor uw bruiloftskleed
En om uw hals een snoer van eedle steenen?”

Toen zeide zij: „Man, kleed mij met den gloed
Van vrouwenoogen en hang droppels bloed
Mij om met tranen, die mijn zusters weenen”.

EEN VEDER VIEL

O, tusschen ons was ééne vreugd gevangen,
Die bracht een glimlach aan uw schoone mond:
Eén oogenblik Want het verlost verlangen
Wiekte, als een vogel naar zijn woud en zangen,
Weg uit uw hand, die het ter vrijheid zond.

Een veder viel; die raapte ik van den grond . . .

LEVEN EN DOOD

De wijze peinsde om altijd meer te wèten,
Totdat *hij* wist, dat sterven is: vergeten.

Een dichterdroom verlost het geheim:
Leven en dood zijn rhythmisch uitgemeten:
Twee schoone verzen dringend naar hun rijm.

EEN KNAAP VROEG:

„Ik heb geluisterd, meester, waar ik kwam.
De tong is los, wanneer een milde hand
Beloont. Een volle lamp geeft heldre vlam.
En toch, mijn meester, zeg mij, wat me ontbreekt?”

„Knaap, zocht ge een woord? Wat is een mond diespreekt.
Bedenk, bedenk wat op uw adem hijgt,
Als een geheim, dat u de lippen brandt,
En knaap, bedenk, wat gij dan toch verzwijgt.

DRINKLIED

Ai, vrienden, komt nog eenmaal saam, verheug
U met het oude lied en de oude woorden,
En zegt: „Zong ik dit eens? . . . Vul 't glas ten boorde
En 'k leeg het tot den bodem in één teug”.

Ja, leegt het glas. Leegt tot den laatsten drop
Uw eens zoo boordevol geschonken kelk.
Want toch zinkt straks een rest weer neer in elk
Zoo schoongedronken glas — nóóit kunt gij 't op.

Maar zij de schuimers onzer laatste disch,
Als wij de nacht in zware slaap verzonken,
Zetten hun lippen waar eens de onze dronken,
Slurpend de droprest ònzer lafenis.

ZEG NIET . . .

Zeg niet: „het is te laat!” Wat duizend uren
Van wacht niet hebben aangebracht van ver,
Kan zijn in 't volgend flikkren van een ster.
— En langer dan de dood kàn het niet duren.

DE DAGERAAD

De morgen kiert door ongeweten spleten
En treft den slaper met robijnen straal.
Ontwaak, ontwaak, nog heden zult gij weten,
Het sluit zich aan bij gistrens schoon verhaal.

Ontwaak, ontwaak, de dauw druipt van de rozen!
Wekte u dan niet de roode dageraad?
Eens zal uw ziel van 't uchtendkleuren blozen;
Wat baatte uw slaap, zoo gij dit niet verstaat.

IN MEMORIAM

Hem joeg verlangen voort van kust tot kust,
Van land tot land, van stad tot stad. Maar vond,
Ten leste dan, zijn eindelijke rust
Dáár in den glimlach van dien dooden mond.

IN DE AVOND

De zon staat laag; gij werpt uw werktuig neer.
Voor heden dan genoeg. Nú lokt de rust.
Nu lokt u de avond en het uur van lust?
Of de enkle stond van kalme vrede meer?

En als een bloem, die afhangt van den boom,
Zich lavend aan den stam, waaruit zij bot,
Groeit uit de vrede soms een enkle droom
En zwelt en bloeit een wijl . . . en valt, en rot.

IN EENE NACHT

In eene nacht vielen de bloesems af.
Hoe bleek ziet gij: Wat kan uw mijmren duchten?
De woekerzucht, die met een glimlach gaf,
Gaapt, hongrig, reeds naar 't rijpen van de vruchten.

SLAPEND MEISJE

O, op de waatren van dien vlakken stroom:
Uw slaap, die door de maanverlichte landen
Langzaam vervloeiend in zichzelf verzanden,
Bloeit stil de witte lelie van uw droom.

DE OPSTANDIGE

Gij waart een stem — gingt in 't rumoer te loor . . .
Dáárom hebt gij van woede en pijn geschreid,
Tot gij de troost vondt voor uw ijdelheid:
„Weet, dwaas, zelfs Gods bazuin vindt geen gehoor.

BELOER DEN TIJD

Beloer den tijd. Uw vloek is dit: „te laat”.
Sluip als een roofdier langs 't struweel der dagen
En grijp uw buit en pleng het bloed tot baat.
En gij althans zult sterven zonder klagen.

HERDENK DIEN DAG

Herdenk dien dag, proef weer de honinggeuren,
Droom weer van 't dunne zilver van een wolk:

Een stem verschool zich in het gouden koren,
Een hand brak aren af en at het graan.

Herinner u den roep om weer te keeren,
Dien gij begeerig als geluk begreep.

Want vroegen later niet uw vochtige oogen
Nog eens om hulp, die niemand heeft verstaan.

Herinner u, als korrels uit uw handen,
Hebt gij gegeten, even rinsch en week,

Het jonge graan der onvolwassen droomen,
Waarin uw stem, zooals een vogel school.

Herdenk dien dag, herdenk uit duizend dagen,
Eén dag, één uur, één huivrend oogenblik.

Wellicht, wellicht is 't uit de zee der jaren,
Zooals een golf bij uwen voet verspoeld.

Maar eens misschien, gaat in herinringsschemer,
Het als één ster vóór alle de anderen aan.

UW HANDEN

Ik voel uw handen in een zacht gebaar
Als witte bloem vallen op mijn haar.
Ik zie uw glimlach voor mij opengaan
Als roode rozen, die de dauw der nacht
Ontvingen van een parelmoeren maan,
En 'k zie uw lippen beven van die pracht.

En 'k kus de bloesem van uw mond en weet,
Wat mijne mond aan uwen mond misdeed.

En 'k voel uw handen in een dof misbaar,
Als welke bloemen, vallen van mijn haar.

SCHRIK AAN DEN BOSCHRAND

Nog maar een oogenblik
Van roerloosheid en zwijgen . . .
Dan huivert door de twijgen
Een sidderen en hijgen . . .
En dan de woeste schrik.

En plots stort door 't struweel,
Dat alle echo's brallen,
En door elkander schallen,
En tuimelen en vallen,
De kreet van ééne keel!

En heel de wildernis
Druischt van het wilde vluchten . . .

Dan sterven de geruchten,
Totdat na lange zuchten
Alles weer roerloos is.

EN ZE ZEI . . .

Zij liep langs de zwarte gracht.
Het water was donker.
In haar oogen, in haar haren droeg zij de nacht
En in haar kleed zonk er
De schemering in een doffe schijn
Als in een bleeke vaas achter een zwaar gordijn.

Ze ging als een, die in een stad
Niemand kent of weet.
De boomen stonden stil; een blad vergleed.
En haar gezicht was plotseling
Zoo wit als een witte bloem in de schemering.

En ze zei: „Mijn huis is zoo ver,
Langs het pad dat zich windt
Voorbij een droom en een late ster,
Diep in een tuin, het geluk van een kind.
Ik kan er niet komen,
Nooit meer . . .”
— Het werd zoo donker onder de donkere boomen —
En ze fluisterde: „En ik wil ook niet meer”.

EEN STEM

Een stem gaat zingen in de nacht,
Bij het balcon bloeien seringgen
En de witte trossen der jasmijnen.
Een piano speelt zacht:
Accoorden dringen
Om het ontroerende zingen.
En naar buiten als een damp
Trekt het stille licht van een lamp
Door de nevel van de gordijnen.

AVONDWANDELING

In 't jonge gras bij 't bosch begint
Zacht en verlangend de avondwind.

Zie 't woud draagt looverboog na boog
In donkre stammen naar omhoog.

Wij dralen nog. Een laat verlangen
Heeft geurend zich tot bloei gehangen:

Een vreemde plant buigt lelieblank
Een overvolle bloesemrank,

Alsof een vlucht van vlinders even
Doodstil op witte wieken zweven.

De boomen ruischen. Even gaan
Hun blaren nog als bloemen aan.

En luistrend keeren we ons gezicht
Naar het verbleekend avondlicht.

De hemel wordt zoo vreemd, zoo vaag.
Wat komt het donker vroeg vandaag.

Kom laat ons gaan; zoo plotseling
Is om ons heen de schemering.

We hebben al te lang gewacht.
Nog vóór we thuis zijn is het nacht.

KOM LAAT ONS GAAN

Kom, laat ons saam den weg op gaan.
Ik weet een bergbeek en een brug,
Daar vindt het hart zich weer terug.
Men kan er uren blijven staan,
Want niemand zal ons vragen doen.
Daar op de donkere terrassen
Groeit jonge rijst in zilvren plassen.
De wereld is er jong en groen.
De bergen zijn er donker blauw,
Zoo hooggestapeld in hun bouw.
Zie, aan hun voeten uitgespreid
Liggen de velden neergevleid.
Hier is het dat men weder wéét,
Al wat men in den dag vergeet.
Kom laat ons saam dien kant op gaan
En wachten op de jonge maan.

DE NACHTWIND

De nachtwind roept. Een geur
Van rozen is zijn zuchtend
Hijgen aan mijn deur.

Rozen! Te zwaar stortte uw pracht,
Belofte van de uchtend,
Belofte van dagen,
Neer in de nacht.

De nachtwind roept en noekt.
Ik kan, ik kàn niet komen,
Waar uw glimlach lokt.

De nachtwind . . . O, mijn God, die pijn!
Laat mij niet wagen,
Niet wàgen te droomen
Bij u te zijn.

ALS IN EEN DROOM

Als in een droom?
En weer,
En moe en loom,
Maakt uit een bloesemtros
Een matte bloem zich los
En valt bij andere neer . . .

Onder de lamp,
in 't licht
— Als gouden damp
Om uw zachtstralend haar —
Komen uw handen bij elkaar
Om mijn gezicht.

HET JUWEELEN UUR

Hebt gij gedacht, dat gij de dagen kendet,
De dagen en het jaar?

Maar dat de tijd u zijn vervlogen eeuwen
In uwe kleine handen sloot
Als een juweelen uur,
Dat hebt ge niet begrepen.

En van dat enkele uur
De bittere seconden
Hebt gij niet eens vermoed.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS

SONNETTEN

Die Sonne lacht und die Vögel singen
In der Frühlingluft so frisch und rein
Die Blumen blühen so schön und hell
Die Bienen fliegen so schnell und hell
Die Kinder spielen so lustig und froh
Die Mädchen lachen so schön und froh
Die Jungen rennen so schnell und froh
Die Altehen sitzen so ruhig und froh

Die Sonne lacht und die Vögel singen
In der Frühlingluft so frisch und rein
Die Blumen blühen so schön und hell
Die Bienen fliegen so schnell und hell
Die Kinder spielen so lustig und froh
Die Mädchen lachen so schön und froh
Die Jungen rennen so schnell und froh
Die Altehen sitzen so ruhig und froh

Die Sonne lacht und die Vögel singen
In der Frühlingluft so frisch und rein
Die Blumen blühen so schön und hell
Die Bienen fliegen so schnell und hell
Die Kinder spielen so lustig und froh
Die Mädchen lachen so schön und froh
Die Jungen rennen so schnell und froh
Die Altehen sitzen so ruhig und froh

Die Sonne lacht und die Vögel singen
In der Frühlingluft so frisch und rein
Die Blumen blühen so schön und hell
Die Bienen fliegen so schnell und hell
Die Kinder spielen so lustig und froh
Die Mädchen lachen so schön und froh
Die Jungen rennen so schnell und froh
Die Altehen sitzen so ruhig und froh

Die Sonne lacht und die Vögel singen
In der Frühlingluft so frisch und rein
Die Blumen blühen so schön und hell
Die Bienen fliegen so schnell und hell
Die Kinder spielen so lustig und froh
Die Mädchen lachen so schön und froh
Die Jungen rennen so schnell und froh
Die Altehen sitzen so ruhig und froh

Die Sonne lacht und die Vögel singen
In der Frühlingluft so frisch und rein
Die Blumen blühen so schön und hell
Die Bienen fliegen so schnell und hell
Die Kinder spielen so lustig und froh
Die Mädchen lachen so schön und froh
Die Jungen rennen so schnell und froh
Die Altehen sitzen so ruhig und froh

Die Sonne lacht und die Vögel singen
In der Frühlingluft so frisch und rein
Die Blumen blühen so schön und hell
Die Bienen fliegen so schnell und hell
Die Kinder spielen so lustig und froh
Die Mädchen lachen so schön und froh
Die Jungen rennen so schnell und froh
Die Altehen sitzen so ruhig und froh

Wie heeft er klagend om mijn hart gebeden?
Ik had de damp van een geluk begeerd,
De geur der bloem, die men ontziet en eert,
Maar 't fijne grind van 't pad bleef onbetreden.

Nu zie ik op en het vervloekte heden
Schiet krijschend aan, wijl het de kimme scheert,
Waarin de ster nog op de dampen teert,
En flakkert in den tocht, van 't kil verleden.

Als zware wijn is de verschaalde lust.
En 't is opeens of doode vrouwenhanden
Zich leggen om mijn hals. Tot op mijn tanden
Voel ik de schaamte van wie nog mij kust,
En al de wanhoop van een mond die wacht.
En 'k zie de sterren walmen in den nacht.

De honger drijft van 't lauwbelegen nest
De wreede lust naar donsbedekte kelen.
Het onheil sluipt fluweelgevoet, en mest
Zijn lijf aan 't lam van 't argelooste spelen.

De kreet van één doorhuivert soms de rest;
Maar in te kort gemis, door 't rustloos teelen,
Wordt sterven plicht en te gemakkelijk lescht
De bloeddorst zich aan 't maatloos bloed der velen.

Alzoo zijn mensch en dier gelijk en even.
Maar aan het altaar van een droom gedragen
Blijft het gekruisigd beeld wanhopig hangen.

Een mensch knielt neer, het bleek gelaat geheven,
En heft de handen in aandoenlijk klagen
Ensmeeft: „maar heeft een God dan geen verlangen?

III

De hand lag leeg aan 't dunst geweven doek,
 Bij 't parelmoer der knoopen, toen de zwam
 Van sluimer aan de slapen bij den hoek
 Van den amandel uwer oogen kwam.

En onze schaduws gruwden voor de vlam
 En raakten deinzend in elkander zoek,
 Of waanzin u uw lieflijkheid ontnam
 En of mijn beeld verdoemd werd door een vloek.

Toen zag 'k ons plots als schimmen voor elkaar,
 Dansend in gruwel voor het eenig licht,
 Grimassen onzer ziel, onszelf ten hoon.

En slechts in staat tot een clownesk gebaar
 Droegen wij maskers voor ons bloot gezicht
 En vreesden, huidrend, naakt te zijn en schoon.

IV

Wij dwaalden saam den tuin door van 't ve:leden,
Waarin het huis staat met het open raam,
Van waar een hand ons wenkte om in te treden.
En ingetreden zaten wij te zaam.

In schemer van herinring, moe van 't heden,
Dróómden wij over, wat wij vroeger dèden,
Versleten pijn draagt soms nog de oude braam;
Zacht was de mond, die glimlachte om een naam.

Zaagt ge toen niet achter de hooge stammen
Het prille gras, waar 't hert der vreugd van vrát?
Het hief den kop met de getakte kammen.

Hoorde 't de hoof van angstiger gezwinde?
Want vreugde en vrees gaan vaak hetzelfde pad,
Vindend elkaar zooals het hert de hinde.

„En hij werd wakker in den nacht“.

O, de begeerte van het eerst ontwaken
Nog achter 't dundoek van haar laag gordijn,
Die uit de windsels zich niet los kan maken
Dan tot een glimlach en een vage pijn;

Die uit de nevelen niet weg durft raken
— Om dit juweel in 't donkerst van die schrein —
Zal dan opeens haar kranke dampen slaken
En in de smart dier naaktheid heerlijk zijn.

Want sterfelijkheid verzadigd van de lust,
Die aan haar lijfgunst zich ten doode kust,
Ziet naar den hemel op en weet zich ver.

En vouwt de handen, moeitevool vereend,
Maar vindt geen woorden van gebed en weent . . .
En wint ontroerd het goudgrein van een ster.

VI

Een moede hand zoekt de vergeten maten
Op 't oud klavier van haar herinnering.
Een machteloze stem hoopt op de baten
Waar vage droom zijn ijle bloemtak hing.

Dan sterft de wijs en stilte dekt gelaten
De ziel die zwijmt onder de marteling
Van liefdeloos te zijn en niet te haten,
Van dood te gaan zonder vereffening.

Want wij de beelden uit een hemeldroom,
Als zaad bestemd voor heerlijke gebieden,
— Zie, de één tot kruid en de andere tot boom —
Hebben de gunst misbruikt, werden hybriden,
Die kennis kweekt en ent, en, o, bewaakt,
Dat geen wild hout tot eigen bloem geraakt.

't Verlangen sleept zijn orgel door de straten,
Aan ieder huis vraagt hij zijn bedelcent.
Geef, geef, één dag tenminste zal het baten,
De honger is aan karigheid gewend.

De wind danst aan en slaat en scheurt zijn gaten
Door 't raadloos jammren van de wijs, die schendt
Voorname stilte met vulgaire maten,
Gil van misère, die een ieder kent.

Dan aan een venster even een gelaat,
Een smalle hand aan 't wijnrood van 't gordijn
En om een mond, o, bloesem van granaat,
Nog de verachting om een kreet van pijn.

Maar in der wimpers op en nedergaan
Het eindlijk medelijden en een traan.

VIII

Ik heb voor u het barre land bereisd
Dat gij mij aanweest, heer! Zonder te klagen.
'k Heb niet gemurmureerd als ongespijsd
De rat van honger aan mijn hart ging knagen.

'k Ben in uw dienst verkommerd en vergrijsd,
Maar tel mijn jaren, heer! Oudren van dagen
Hebben een lust, die recht ten hemel wijst,
Hun ranke trots mag blonde lokken dragen.

Maar 't is niet daarom, heer, ach doe mij recht,
Dat ik uw dienst, uw tent, niet daarom, heer,
Dat ik uw karavaan verlaten wil.

Zie 'k ben uw armste, ja, uw minste knecht,
En toch . . . zij had mij lief, ik zag haar weer,
Mij wacht haar mond, die schoon is, rood, en stil . . .

Hij is nog de eenige, die langs de straat,
In 't vale licht van de besmeurde lampen,
Terwijl zijn schaduw stijgert in de dampen,
De vage tocht van zijn verlangen gaat.

En, o, zijn oogen in 't verwoest gelaat,
Dat groef bij groef het merk draagt zijner rampen,
Zien niet de stralende bestarde kampen,
Waar 't vreemd geluk van de eigen woning staat.

En altijd verder gaat zijn stage voet.
Hem zijn de huizen een vergeefsche geduld,
Hem komt het uur niet lossend tegemoet.

Hij kent geen droom van nu, of jaren her.
Eén waanzin slechts heeft heel zijn ziel vervuld:
Hem is geen verre horizon te ver.

Terug in 1919	bladz.	5
Tropennacht	"	6
Een ster rees	"	7
Klagen	"	8
Een vrouw	"	9
In mineur	"	10
Eindloos verlangen	"	11
Aan een vliegofficier	"	12
Eerste regen	"	13
Het donkere water	"	14
Der zoete bloesem	"	15
De trouwelooze	"	16
Een zwerver, Heer!	"	17
Somewhere in Java	"	18
Hybian Rosae	"	19
Als gij zijt heengegaan en lang daarna	"	20
Doe als de duif	"	21
Een vrouw zei	"	22
Amour, amour	"	23
Een veder viel	"	24
Leven en dood	"	25
Een knaap vroeg	"	26
Drinklied	"	27
Zeg niet	"	28
De dageraad	"	29
In memoriam	"	30
In de avond	"	31
In eene nacht	"	32
Slapend meisje	"	33

De opstandige	bladz.	34
Beloer den tijd	"	35
Herdenk dien dag	"	36
Uw handen	"	37
Schrik aan den boschrand	"	38
En ze zei	"	39
Een stem	"	40
Avondwandeling	"	41
Kom laat ons gaan	"	42
De nachtwind	"	43
Als ik een droom	"	44
Het juweelen uur	"	45

SONNETTEN

I—IX	"	48-56
----------------	---	-------

1. The first part of the book is devoted to a general introduction to the subject of the history of the English language. It deals with the various stages of the language from its earliest forms to the present day. The author discusses the influence of different cultures and languages on the development of English, and the role of the English language in the world today.

2. The second part of the book is devoted to a detailed study of the history of the English language. It covers the period from the 11th century to the 17th century, and discusses the various changes in the language during this time. The author examines the influence of Old English, Middle English, and Modern English, and the role of the English language in the development of the English nation.

3. The third part of the book is devoted to a study of the history of the English language in the 18th and 19th centuries. It discusses the influence of the French language on the English language, and the role of the English language in the development of the English nation. The author also discusses the influence of the English language on other languages, and the role of the English language in the world today.

4. The fourth part of the book is devoted to a study of the history of the English language in the 20th century. It discusses the influence of the American language on the English language, and the role of the English language in the development of the English nation. The author also discusses the influence of the English language on other languages, and the role of the English language in the world today.

5. The fifth part of the book is devoted to a study of the history of the English language in the 21st century. It discusses the influence of the Internet and other technologies on the English language, and the role of the English language in the development of the English nation. The author also discusses the influence of the English language on other languages, and the role of the English language in the world today.

The history of the English language is a complex and fascinating subject. It is a language that has evolved over time, and has been influenced by many different cultures and languages. The English language is a language that has played a major role in the development of the English nation, and has also played a major role in the development of the world today.

The history of the English language is a subject that is worth studying. It is a subject that is both interesting and important. It is a subject that has helped to shape the English language as we know it today, and it is a subject that will continue to shape the English language in the future.

APPENDIX

The appendix contains a list of the various stages of the English language, and a list of the various influences on the English language. It also contains a list of the various changes in the English language, and a list of the various roles of the English language in the world today.

The appendix is a useful reference for anyone who is interested in the history of the English language. It provides a clear and concise overview of the subject, and is a valuable resource for anyone who is studying the history of the English language.

